

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΤΣΕΝΕΎ

(Άληθινή ιστορία)

ΠΡΟ δυο έτων, ήμουν καμαρότος σ' ένα μεγάλο αεροπλάνο συγκοινωνίας, το οποίο ανήκε στην «Εταιρεία Έναερίων Συγκοινωνιών Χαρτούμ — Καίηπ Τάουν».

Η θέσι μου ήταν έπικερδής. Παιρναμε ταξιδιωτες από το Χαρτούμ, τους αποβιβάσαμε στους ένδιαμέσους σταθμούς ή στο Καίηπ Τάουν, και ξαναγυρίζαμε πάλι ύστερα από το μακρινό ταξίδι μας με φουσκωμένο το πορτοφόλι από τα πλούσια φιλοδωρήματα των ταξιδιωτών μας.

Ένα πρωί, ξεκινήσαμε απ' το Χαρτούμ με δυο επιβάτες μονάχα. Ήσαν, όπως φαινόταν, ένα ζευγάρι έρωτευμένων. Η γυναίκα, νεαρή ακόμη κι' όμορφη, άσφαλώς δεν μου ήταν άγνωστη. Ποιά όμως ήταν και πού την είχα ξανακεί, δεν μπορούσα να θυμηθώ, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλα.

Λίγη ώρα όμως πριν ξεκινήσουμε, ο πιλότος του αεροπλάνου, ένας γλεντζές κοσμογυρισμένος, πού με τιμούσε με τη φιλία του, με πλησίασε με ύφος αινιγματικό. Μου έκλεισε πονηρά το μάτι και μου είπε χαμογελώντας:

— Κεσάτια από ταξιδιωτες έχουμε, σήμερα... Ωστόσο, αυτά οί δυο μονάκριβοι ταξιδιωτες μας, αξίζουν για δέκα δ καθένας!... Ξέρεις ποιό είναι;

— Όχι! απάντησα, άπορώντας.

— Είνε έρωτικό... λαθρεμπόριο! Ξαναίπε γελώντας ο πολύ πείρος πιλότος. Η γυναίκα είναι σύζυγος ενός Άγγλου, πρώην αξιωματικού και τώρα πλουσιού εμπόρου στο Χαρτούμ... Ο συνοδός της είναι ένας Όλλανδός λαθρέμπορος ναρκωτικών, και λέγεται Σάνκαμ... Καθώς θά είδες και μόνος σου, είναι αξιοπρεπέστατος, κομψότατος, πλουσιώτατος, αλλά και χυδαίος στην ψυχή!... Νά, κάτι τέτοιοι τύποι — έλεπες — άρέσουν στις γυναίκες!... Την πλάνεψε ο παληο-Σάνκαμ, την όμορφη αυτή κυρία, την έκανε ν' αφήσει τον άντρα της κι' ο Θεός ξέρει πού θά καταντήσει άργότερα!

Η ώρα όμως περνούσε. Και σε λίγο, το αεροπλάνο μας άπογειώθηκε και φύγαμε. Τα λόγια του πιλότου, με είχαν φωτίσει άρκε:ά. Θυμώμουν καλά τώρα, ότι την όμορφη και κομψή αυτήν κυρία, την είχα ήδη συναντήσει πολλές φορές στους δρόμους και στα κοσμικά κέντρα του Χαρτούμ. Ούτε τον σύζυγό της όμως έτυχε να δω ποτέ μου, ούτε το όνομά του ήξερα, τόσο έγω όσο κι' ο πιλότος.

Μου ζήτησαν άρκετες λεμονάδες, όσο διαρκούσε ή πτήσις. Περιποιόμουν εύχαρίστως την κυρία, παρ' όλο πού την κάκιζα στην ψυχή μου, για το άμαρτωλό αυτό διάθημά της.

Άλλά για τον συνοδό της, αισθανόμουν μια άκαταμάχητη αντίπαθεια. Παρά την κομψότητά του και την ευγενή συμπεριφορά του, μάντευε κανένας κάτι το χυδαίο στην ψυχή του!

Κατά το άπόγευμα, προσγειωθήκαμε στο αεροδρόμιο της Ζούμπα. Έπρεπε να έφοδιασθώ το αεροπλάνο μας με βενζίνα και να επιδιορθωθούν μερικές άσήμαντες βλάβες του κινητήρος του. Δεν υπήρχε θέβια κίνδυνος, αλλά στην αεροπορία πρέπει να είναι κανένας πολύ σχολαστικός και πολύ προνοητικός.

Έτσι, θά περνούσαμε τη νύχτα μας εκεί, έτοιμοι πάλι για την συνέχισι του ταξιδιού μας την έπομένη το πρωί. Ο Σάνκαμ με την άγαπημένη του, έπιασαν ένα δωμάτιο στο μοναδικό ξενοδοχείο της Ζούμπα. Έγώ πάλι, άρχισα να κόβω θόλτες στο αεροδρόμιο, περιμένοντας να νυχτώση, για να κοιμηθώ.

Ξαφνικά, κατά το ήλιοβασιλεμα πειά, με είδοποίησε ένας μικρός υπάλληλος του αεροδρομίου, ότι κάποιος με ζητούσε.

— Δεν μου είπε τ' όνομά του! πρόσθεσε ο υπάλληλος. Τώρα μόλις ήρθε απ' το Χαρτούμ, με το μικρό αεροπλάνο πού προσγειώθηκε έδω πρό όλίγου... Φαίνεται κουρασμένος, και σαν άφρωστος... Σε περιμένει στον ξεγώνα του αεροδρομίου!

Παραξενεμένος ξεκίνησα άμέσως για κεί. Φαντασθήτε την κατάπληξί μου, όταν άνοίγοντας την πόρτα του ξεγώνος, είδα μπροστά μου τον πρώην ύπολοχαγό αεροπόρο κ. Χ..., υπό τας διαταγές του όποιου ύπηρετήσα επί τρία χρόνια κατά τον παγκόσμιο πόλεμο!

Άλλά σε τί κατάσταση, Θεέ μου, τον βρήκα!... Σηκώθηκε να μου σφίξη το χέρι, αλλά από την εξάντλησί του σωριάσθηκε, κατάχαμα, άνίκανος να σταθή όρθός...

— Πέτερ! μουρμούρισε με όδυνηρή κατάπληξι κι' αυτός. Έσού είσαι;... Άμέσως σε γνώρισα, παρ' όλο πού δεν περίμενα να σε βρω δωτέρα... Έγώ ζήτησα να δω, απλώς, τον καμαρότο του επιβατικού αεροπλάνου!

— Υπολοχαγέ μου, στις διαταγές σας! τραύλισα κ' έγω. Τί επιθυμείτε;... Είμαι πρόθυμος σε ό,τι δήποτε θελήσετε!

Τόν βοήθησα να σηκωθή και τον ώδήγησα στην πολυθρόνα. Κάθησε επίπονα, σκούπισε τον ιδρώτα της άγωνίας του και της εξάντλησέως του και άρχισε να μου λέη άργά-άργά:

— Φίλε μου Πέτερ, μου συμβαίνουν πράγματα τραγικά... Είμαι ο μόνος φταίχτης, όμως... Μετά τον πόλεμο, έγκαταστάθηκα στο Χαρτούμ, όπου και παντρεύτηκα... Πλούτησα πολύ... Δυστυχώς, σπρωγμένος από τον δαίμονα, άρχισα να κάνω μια φριχτή ζωή σπατάλης και όργίων... Έτσι, και την άγάπη της γυναίκας μου έχασα, και την υγεία μου κατέστρεψα... Άπυθισμένη πειά ή φτωγή γυναίκα μου και βλέποντας ότι δεν έννοούσα να διορθωθώ, παρ' όλες τις προσπάθειές της, έμπλεξε τώρα τελευταία στα έρωτικά δίχτυα κάποιου άχρειου κι' άναξιού — σαν κ' έμένα — μικρανθρώπου... Προχθές, την έκλειψε απ' το σπίτι μου ο άθλιος αυτός... Πόνεσα αφάνταστα... Ένοιωσα τότε άκριβώς, πόσο πολύτιμη μου ήταν αυτή ή σπανία γυναίκα, ή τόσο άφωσιωμένη και τόσο ύπομονετική στις κτηνωδίες μου επί τόσα χρόνια... Τέλος, έμαθα σήμερα το πρωί, ότι ένα τέτοιο ύποπτο έρωτικό ζευγάρι έφυγε για το Καίηπ-Τάουν, με το επιβατικό αεροπλάνο... Πήρα άμέσως μόνος μου ένα μικρό αεροπλάνο, κ' έφτασα έδω!... Ω, πές μου, Πέτερ: Ποιοί είναι επιβάτες του αεροπλάνου σου;

— Άκουα τόση ώρα, σαν μαρμαρωμένος. Αυτές ή τραγικές συμπτώσεις, μου φαινότουσαν μυθιστορηματικές, μου φαινότουσαν σαν παιχνίδια της μοίρας σκληρά, εις βάρος των δυστυχισμένων θνητών. Ποτέ δεν φανταζόμουν να βρω σε τόσο οικτρή κατάσταση, ψυχική και σωματική, τον άλλοτε δροσερό και λεβεντόκορμο ύπολοχαγό μου. Τραύλισα, σχεδόν άθελά μου:

— Υπολοχαγέ μου, έχω για επιβάτες έναν κάποιο παληάνθρωπο Σάνκαμ με μια ώριμη λίγο, αλλά ώραισιότατη κυρία!... Μήπως...

— Σάνκαμ; ούρλιασε ξεαλλος, ο δύστυχος ύπολοχαγός. Σάνκαμ, είπες;... Μά αυτός είναι ο κτηνάνθρωπος, ο όποιος... Έπαψε άπότομα να μιλάη. Κάγχασε ύστερα, πονεμένα μαζί και σαρκαστικά και πρόσθεσε:

— Ο κτηνάνθρωπος ο Σάνκαμ!... Μά έγω, τί είμαι;... Δεν είμαι δέκα

φορές πιό κτηνάνθρωπος απ' αυτόν;

Έξακολούθησε να καγχάζη, ώσότου ή πόρτα άνοιξε άπότομα. Στρέψαμε ξαφνιασμένοι τα κεφάλια μας, κ' είδαμε τον ίδιο τον Σάνκαμ να μπαίνει μέσα. Οί δυο αντίζηλοι τότε, κυτάχτηκαν άμέσως με έκφρασι άπεριγράπτου μίσους, ένω έγω άποτραθήχτηκα παράμερα, νοιώθοντας πώς κάτι το φοβερό θά συνέβαινε.

— Ούτε σκύλος άστυνομικός να ήσουν! ψιθύρισε ειρωνικά κι' άγρια ο Σάνκαμ, ύστερα από λιγόστιγη και βαρεία σιωπή. Άμέσως μας ξετρύπωσες!... Ωστόσο, με άδεια χέρια θά γυρίσης πίσω, μα την πίστι μου...

— Η Έλλεν πού είναι; διέκοψε τραχειά ο κ. Χ..., ένω το κουρασμένο πρόσωπό του έμψυχωνόταν και γινόταν στυγνό από τη μανία.

— Την άφησα στο ξενοδοχείο! απάντησε με το ίδιο ύφος, ο Σάνκαμ. Έμαθα την άφιξί σου, κ' ήρθα να έξηγηθούμε μαζί (Συνέχεια στα σελίδα 45)

Σηκώθηκε να μου σφίξη το χέρι, αλλά σωριάσθηκε απ' την εξάντλησί...

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΜΙΑ ΨΥΧΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 10)

Ξαπνῶ ἐδῶ τοὺς κληρικούς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ. Μιλῶ μόνο γιὰ κείνους πού ζοῦν μέσα σ' ἕνα κοινωνικό πλαίσιο. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ψυχρότητος μιᾶς γυναίκας δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπλό. Ἡ ψυχρὴ γυναίκα αἰσθάνεται τὸν ἐρωτᾶ περισσότερο μὲ τὸ πνεῦμα. Γινοῦνται ὁμῶς καὶ αὐτὲς θερμῆς, ὅπως ὅλες ἡ ἐρωτευμέναι γυναῖκες, μόνο ὅταν ἀγαπήσουν ἀληθινὰ ἕναν ἄνδρα. Μπορῶ δ' ἐπ' αὐτοῦ νὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα ἀπ' τὴ ζωὴ μου. Δὲν εἶμαι μιά ψυχρὴ γυναίκα, ὅπως μὲ νομίζουν γιὰτὶ καμμιά ἄλλη ἴσως δὲν ἀγάπησε μὲ περισσότερο πάθος εἰς ἄνδρα, ὅσο ἐγὼ τὸν Μιαουρίτη Στίλλερ, τὸν Σουηδὸ σκηνοθέτη, πού μὲ ἀνεκάλυψε καὶ μὲ ἀνέδειξε. Αὐτὸς μεταμόρφωσε τὴ ζωὴ μου καὶ αὐτὸς μ' ἔκανε ὅ,τι ἤθελε στὰ χέρια του. Μὰ ἦταν μιά μεγαλοφυΐα καὶ ὅπως ὅλες ἡ μεγαλοφυΐες, ἦταν ἐκκεντρικός, ἀκατανόητος, ἐξαιρετικός. Πολλὲς φορές ἐτρόμαζα μπροστά του. Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φθάσω ὡς τὸ βάθος μιᾶς ἰδέας του καὶ ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ἕνα αἰσθημὰ του, μιά συγκίνησί του, ἕνα ὄνειρό του. Ἦταν μιά κορυφὴ πού δὲν μποροῦσε νὰ τὴν φθάσῃ κανεὶς κ' ἕνας ἡλιος πού ἐτύφλωνε. Ὅταν πέθανε λοιπὸν, ἐνοιῶσα σκληρὰ πὺς εἶχα χάσει τὸν ἀνθρώπο πού γέμιζε καὶ δικαιολογοῦσε τὴν ζωὴ μου. Ἀπὸ τότε δὲ κανεὶς ἄλλος ἄνδρας δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ τὴν θέσι τοῦ Μιαουρίτη Στίλλερ στὴν καρδιά μου. Δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό, μὰ οὔτε κ' οἱ ἄνδρες. Ἡ μοῖρά μου μ' ἔριξε μιά ἡμέρα μπροστά σὲ μιά μεγαλοφυΐα. Κι' ὅταν κανεὶς συνήθισε νὰ ζῆ μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ ικανοποιηθῇ μὲ τὸ ἡλεκτρικό. Δὲν ζητῶ λοιπὸν ἀπὸ τὴ ζωὴ μικροὺς κ' ἐφήμερους ἔρωτες. Ἦ μισροῦν νὰ μοῦ προσφέρουν τέτοια αἰσθημὰτα; Εἰλικρινῶς, γιὰ σκεφθῆτε τὸ καλὰ αὐτό; Ἐκεῖνο πού ἐπιθυμῶ καὶ ὀνειρεύομαι εἶναι ἕνα μεγάλο πάθος πού μᾶς ἀλλάζει τὴ ζωὴ. Ἐμαθὴ νὰ ἐπιθυμῶ τὸ ἀπόλυτο κ' ὄχι τὸ λίγο ἢ τὸ ικανοποιητικό. Ὅποιος θέλει νὰ καταλάβῃ τι θὰ πῆ ζωὴ καὶ ἔρως πρέπει νὰ εἶναι ἀπληρῶτος σ' ὅλα τὰ ζητήματα. Ἡ ἡμίμετρα δὲν μᾶς δίνουν πάντοτε παρά τὴν αὐταπάτη ἐκεῖνου πού ἐπιθυμοῦμε. Δὲν εἶμαι λοιπὸν μιά ψυχρὴ γυναίκα! Κι' οὔτε πρέπει κανεὶς νὰ νομίζῃ πὺς εἶναι ψυχρὴς ἢ ἀναμονή μου. Γιὰτὶ χρόνια τώρα περιμένω τὸν ἄνδρα πού θὰ μὲ κἀνὴ πάλι ν' ἀγαπήσω μὲ πάθος καὶ νὰ χαρῶ τὴν ζωὴ ἔντονα σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς. Οἱ μικροὶ ἔρωτες, ἡ ἐφήμερες περιπέτειες δὲν παίζουν κανένα ρόλο στὴν ζωὴ μας. Εἶναι ἀσήμαντα περιστατικά πού ξεχνιοῦνται πολὺ εὐκόλα. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν βρίσκω καμμιά τέρψη σ' αὐτὲς τὶς κωμωδίες, γιὰτὶ ἐπιθυμῶ πάντα τὰ μεγάλα πάθη πού μᾶς συγκλονίζουν.

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

γιὰ πάντα: Τί θέλεις ἐδῶ πού ἦρθες;... Τὴ γυναίκα σου;... Εἶναι ἀργά, πειά!... Μοῦ ἀνήκει, μὲ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ μὲ τὸ κορμὶ τῆς, καὶ θὰ ζῆσῃ σὲ ἐξῆς μαζί μου...

— Βρωμίερη! οὐρλιασε ὁ κ. Χ.
Καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἕνα περὶστρόφο, μὲ τὸ ὅποιο σημάδεψε κατάστηθα τὸν Σάνκαμ.

Ἐκεῖνος, ἀναπηδώντας χλωμός, ἔκανε νὰ φυλαχθῇ. Παρεῦθός ὁμῶς, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε ἀπ' τὸ μισοάνοιγμα τῆς πόρτας... ἕνας δεύτερος πυροβολισμὸς ἀκούστηκε, τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ, ἀπ' τὸ πιστόλι τοῦ πρώην ὑπολοχαγοῦ μου... καὶ τρεῖς σπαραχτικὲς καὶ σύγχρονες κραυγὲς πόνου ξέσχισαν τὸν ἀέρα, ἐνῶ τρία αἱματόφυρτα κορμιά ἄρχισαν νὰ σπαραξοῦν σὲ πάτωμα χάμω: τὰ κορμιά τοῦ Σάνκαμ, τοῦ ὑπολοχαγοῦ μου καὶ τῆς γυναίκας του Ἐλλεν!

Ναί, ἡ Μοῖρα θέλησε νὰ παίξῃ ἕνα σκληρὸ παίγνιδι εἰς θάρος τῶν τριῶν αὐτῶν θυμάτων τῆς: Ἡ Ἐλλεν, μετανοιωμένη ἀσφαλῶς γιὰ τὸ ἀμαρτωλὸ διάθημά της, κάτι ὑποψιάστηκε μόλις εἶδε τὸν ἐραστή της νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ τηγαίνῃ στὸν ξενῶνα τοῦ ἀεροδρομίου. Τὸν παρακολούθησε κρυφά. Ἀκουσε τὸν διάλογο μεταξὺ τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ Σάνκαμ. Εἶδε τὸν σύζυγό της, νὰ σημαδεύῃ τὸν Σάνκαμ. Καὶ πρόλαβε νὰ πυροβολήσῃ πρώτη, γιὰ νὰ ὑποστῇ αὐτὴ τὶς συνέπειες τοῦ νόμου κ' ὄχι ὁ ἀνεύθυνος σύζυγός της!

Ἀλλὰ ἡ σφαῖρα τοῦ περιστρόφου της, τρυπώντας τὸν λαιμὸ τοῦ ἐραστοῦ πέρα-πέρα, ἔβηκε κατόπιν τὸν σύζυγό της κατάστηθα, καὶ τὸν ξάπλωσε σὲ πάτωμα ἀναίσθητο. Ἐπίσης ἡ σφαῖρα τοῦ συζύγου, τρυπώντας τὸν ἀριστερὸ ὄμο τοῦ Σάνκαμ ἔβηκε κατόπιν τὴν Ἐλλεν στὸν λαιμὸ καὶ τῆς ἔσχισε φρικιαστικὰ τὸ λαρυγγί. Ἐγίνε δὲ τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ δυστύχημα, γιὰτὶ ὁ Σάνκαμ — ὄρθιος στὴ μέση τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου δωματίου — ἔβρισκόταν ἐπίσης ἀκριβῶς ἀνάμεσα στοὺς δυὸ συζύγους!

Ἐμπήξα τὶς φωνές, σὰν τρελλός. Ἀλλὰ ὅσο νὰ τρέξουν σὲ βοήθεια, ἡ αἱμορραγία εἶχε τελειώσῃ πειὰ τὸ ἔργο της. Τὰ τρία κορμιά εἶχαν μεταμορφωθῇ σὲ τρία πτώματα ψυχρὰ, ἀψυχα, ἀκίνητα.

ΕΝΑΣ ΔΙΣΚΟΣ ΤΟΥ «ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 38)

θύματος κ' ὕστερα κλειστικὴ μέσα στὸν κοιτῶνα τοῦ νεκροῦ. Ἐκεῖ μέσα εἰμὴναι μιά ολόκληρη ὥρα. Ὅταν θυγῆκε τέλος, εἶχε ἕνα παραξενὸ χαμόγελο. Πρυχωρήσε στὴ θεραντᾶ, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ φίλοι τοῦ τραγικοῦ Βερσιέ καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, πέρασε μὲ μιά ἀστραπιαία ταχύτητα τὶς χειροπέδες σὺν Ἑρρίκο Μπωμόν!...

— Ἐξυπνο «κολλο»! τοῦ εἶπε κατόπιν μὲ μιά πονηρὴ ἔκφρασι στὰ μάτια. Δυστυχῶς ὁμῶς ξεχάσατε νὰ θάλετε μιά θεράνα σὲ γραμμόφωνο!...

Οἱ φίλοι τοῦ Βερσιέ τὰ ἔχασαν καὶ κύτταξαν τὸν Ἑρρίκο Μπωμόν, κατάπληκτοι. Ἐκεῖνος, προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ, μὰ μόλις ἀντίκρουσε τ' ἀουσωπητὰ μάτια τοῦ Μαιγκρέ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι, γιὰτὶ κατάλαβε πὺς καθεὶν προσποιητὴ διαμαρτυρία ἦταν περιττή.

— Ἐ, ναί, ἔκανε, ὁμολογῶ ὅτι ἔχασα τὸ παίγνιδι. Ὁ Μαιγκρέ τότε τὸν παρέδωσε σὺν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ γιὰ ρίζοντας πρὸς τοὺς σαστισμένους φίλους τοῦ μαρκησιῦ, τοὺς εἶπε μὲ τὸ ἴδιο εἰρωνικό χαμόγελο:

— Κύριοι, δὲν ἔχω νὰ σᾶς πωσῶ πολλές ἐξηγήσεις γιὰ τὸ μυστήριό αὐτοῦ τοῦ ἐγκληματος. Ὁ δολοφόνος τοῦ μαρκησιῦ εἶναι ὁ ἀνεψιός του, ὁ Ἑρρίκος Ἰ. Ὁ μόνος ἀνθρώπος πού μίηκε στὸν κοιτῶνα τοῦ Βερσιέ. Κι' αὐτὸς τὸν ὑπολόφονησε κ' ὕστερα ζαναυγήκε κ' ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ σήμευρησῇ ἕνα αλλοθί!...

— Μὰ πὺς! ἔκανε ὁ γιαντρος Ρουσέν. Οἱ ἀστυφύλακες ἔβλεπαν τὴν σκιά τοῦ Βερσιέ σὲ παράθυρο ὡς τὴ μιά μετὰ τὰ μεσάνυχτα!...

— Ναί! τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαιγκρέ. Ἐβλεπαν μιά σκιά, ὄχι ὁμῶς τὴ σκιά τοῦ ὑμᾶτος. Ὁ Μπωμόν εἶναι πολὺ ἐξυπνος!... Ἀκουσε πὺς ἀνακαλυφθῆναι τὸν δολοφόνον... Τὸ πρῶτο πράγμα πού μ' ἐσκανόαλιε μέσα στὸν κοιτῶνα ἦταν τὸ ἐπιπλο τοῦ γραμμόφωνου. Εἶχε ἕνα δίσκο τοῦ «Μεφιστόφελε», χωρὶς ὅσοσο νὰ ἔχη θελονά, ἦταν κανονισμένο στὸν πιὸ ἀργὸ ρυθμὸ τοῦ κ' εἶχε ἀκριβῶς σὲ πῖσω μέρος τοῦ δίσκου μιά λάμπα τῆς νυκτός. Αὐτὰ ὅλα ἦταν μιά πρῶτης τάξεως σκηνοθεσία. Μὰ δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε ἀν' ὁ δίσκος τοῦ «Μεφιστόφελε» δὲν εἶχε μιά θαυσιὰ χαραματία στὴν ἀκρῆ... Ἐ, λοιπὸν σ' αὐτὴν τὴν χαραματία, ὁ Μπωμόν εἶχε χῶσει ἕνα χαρτονένιο ἀνθρωπάκι πού περιστρέφετο ἀργα-ἀργα μαζί μὲ τὸν δίσκο καὶ καθὼς περνοῦσε μπροστά ἀπὸ τὴν λάμπα, ἔβριχνε τὴ σκιά του ἀπάνω σὲ τὸ λινὸ παραπέτασμα. Αὐτὸ τὸ γύρισμα κράτησε μιά ολόκληρη ὥρα, ὅσο ἦταν κουντισμένο τὸ μεγάλο γραμμόφωνο... Ἐπειτα, ἡ σκιά ἔπαψε νὰ περναῖ μπροστά ἀπὸ τὸ παράθυρο κ' ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπίστεψαν ὅτι ὁ Βερσιέ εἶχε τέλος κοιμηθῆ... Τὸ πρῶτο, μόλις ὁ Μπωμόν μίηκε στὸν κοιτῶνα τοῦ θείου του, ἔσπευσε νὰ ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τὸν δίσκο τοῦ «Μεφιστόφελε» τὸ χαρτονένιο ἀνθρωπάκι κ' ἔτσι τὸ ἐγκλημα θυθίστηκε σὲ πιὸ ζοφερὸ μυστήριον!...

Ὁ Μαιγκρέ κατόπιν χαιρέτησε τοὺς καλεσμένους τοῦ πύργου καὶ γύρισε σὲ Παρίσι. Ἐκεῖ ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ ὅτι ὁ Μπωμόν εἶχε δολοφονήσει τὸν θεῖο του γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσῃ. Περιττὸ εἶναι νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶχε γίνῃ ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶχε περιγράψει ὁ δαιμόνιος Μαιγκρέ.

ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 29)

τὴν ζωὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

Ἐνα θράδυ, ὁ Ἀπόλλων πῆρε μερικοὺς φίλους του καὶ πήγανε ὅλοι μαζί σὲ ἵπποδρόμιο τοῦ Νεϊγύ, ὅπου ἡ γυναίκα του ἔκανε ἕνα νούμερο θηριοδασμαστρίας. Ὁ ἀθλητὴς ἀποφάσισε νὰ κἀνὴ τὸν νυχτερινὸ αὐτὸν περίπατο ὄχι θέβαια, ἐπειδὴ ἀνυπομονοῦσε νὰ ξαναδῇ τὴν σύζυγό του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα «καλὸ μάθημα» στὴν περὶφημη τίγρι Σαῖδα, ἡ ὁποία εἶχε γρατσουνίσῃ πρὸ ἡμερῶν τὴν κυρία Ἀπόλλωνος σὲ χέρι.

Ὅταν ἡ παρέα ἔφτασε σὲ ἵπποδρόμιο, ἡ παράστασις εἶχε τελειώσῃ ἀπὸ πολλὴν ὥρα. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε καὶ ὁ Ἀπόλλων. Πῆγε καὶ θρῆκε τὸν φύλακα, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μεταφέρῃ τὴν Σαῖδα σὲ κλωθὸ τῆς.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ἔμπαινε καὶ ὁ Ἀπόλλων σὲ κλωθὸ, ὄπλισμένος μὲ μιά τρίαινα καὶ μ' ἕνα καμουτοῖ.

Οἱ φίλοι τοῦ παρακολουθοῦσαν μὲ τρόμο τὸ θέαμα.

Παρά τὰ τρελλὰ πηδήματά της, παρὰ τὴν ἀπεγνωσμένη ἀντίστασί της, ἡ Σαῖδα ἔφαγε κείνο τὸ θράδυ τῆς χρονιάς της. Καὶ ἡ τιμωρία της ἔληξε μὲ... μιά γροθιά νὸκ αὐτοῦ πού τῆς κατάφερε ὁ Ἀπόλλων! Πράγματι, ὁ ἀθλητὴς, μισό-τρελλος ἀπὸ τὸν θυμὸ του, πέταξε σὲ τέλος τὴν τρίαινα καὶ τὸ μαστίγιο καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μὲ τὶς σιδερένιες γροθιές του τὴν τίγρι, ὡσπου τὴν ξάπλωσε χάμω ἀναίσθητη.

Τί περισσότερο ἔκανε ὁ Ἡρακλῆς, ὅταν ἐπνίξε τὸν λέοντα τῆς Βεμίας!